

प्रभुतरुण आश्रयदाते

- १) सौ. विमल व श्री. माधव नायक
- २) सौ. नलिनी व श्री. रविंद्र रामराव मानकर
- ३) सौ. अनामिका बी. ए. एल.एल.बी.
- ४) कै. नटवर्य नारायण रामराव झावबा
- ५) कै. सौ. मोतिराम विनायक जयकर
- ६) आद्य संपादक कै. विष्णु कृष्ण कोठारे
- ७) कै. रावसाहेब चंद्रकांत बालमुकुंद वेलकर
- ८) कै. सौ. सुशीला यशवंतराव कीर्तिकर
- कै. सौ. सुशीला व श्री. मोरेश्वर वि. प्रधान
- ९) सौ. मीरा व श्री. रविंद्र नानूजी दळवी
- १०) कै. सौ. शलाका (अरुणप्रभा) शैलकुमार श्रीकृष्णनाथ दळवी
- ११) कै. श्रीमती चंपुबाई आणि कै. आनंदराव सुंदरजी धराधर
- १२) कै. सौ. रोहिणी (रत्नप्रभा) श्रीकर राणे
- १३) सौ. निलीमा व श्री. सूनन केशवराव राणे
- १४) कै. श्रीमती रोझाबाई आणि कै. बाळाराम केरोबा नायक
- १५) कै. शरद विनायक कीर्तिकर यांच्या स्मरणार्थ अनामिक
- १६) कै. सौ. दिलीप रघुनंदन कोठारे
- १७) कै. श्रीमती कमलजा आनंदराव अजिंक्य

तत्त्वाचा बंदा जीव । मूर्तीला कोण विचारी?

प्रभुतरुण

(स्थापना : तारीख २५ ऑगस्ट १९२३)

www.prabhutarun.com

: संपादिका :

सुहासिनी कीर्तिकर

: कार्यकारी संपादकमंडळ :

मिनाक्षी जयकर

मयुरा नायक

संजना कोठारे

वैजयंती कीर्तिकर

किंमत १ रुपया

प्रभुतरुण आश्रयदाते

- १८) कै. दिवाळीबाई व कै. डॉ. वामनराव आनंदराव विजयकर
- १९) कै. विष्णुराज बाळाराम नायक
- २०) अॅड. सदाशिव आनंदराव धुरंधर
- २१) कु. कस्तूर मोठाबाई जयकर
- २२) कै. कमलिनी रमाकांत प्रधान
- २३) कै. नटवर्य शरद श्रीकृष्णनाथ गणपतराव दळवी
- २४) आद्य मराठी लघुलिपीकार कै. भुजंगराव रामचंद्र मानकर
- २५) कै. वामन मोरेश्वर प्रभाकर
- २६) कै. चंद्रकांत नारायण विजयकर, कै. कुंजविहारी बाय. जी. तळपदे, कै. प्रविण चंद्रकांत नारायण, विजयकर, कै. वैभव कुंजविहारी बाय. जी. तळपदे यांच्या स्मरणार्थ एक हितचिंतक
- २७) कै. डॉ. विद्याधर चंद्रकांत नारायण विजयकर यांच्या स्मरणार्थ हितचिंतक
- २८) कै. पूर्णचंद्र केशरीनाथ राव व कै. सौ. शीला पूर्णचंद्र राव यांच्या स्मरणार्थ
- २९) डॉ. राम गोविंदराव नवलकर
- ३०) सौ. शुभांगी राम नवलकर
- ३१) सौ. रीटा आणि श्री. मंदार माधवराव नायक

वर्ष ८५ वे)

प्रभुतरुण मुंबई, मंगळवार, ता. १६ माहे मार्च, सन २०१०

(अंक ९६९)

संपादकीय

केळीचे न सुकले बाग...

-सुहासिनी कीर्तिकर

महिन्या दोन महिन्यांपूर्वी 'एन.सी.पी.ए.मध्ये विजया मेहतांनी फिल्म फेडरेशनच्या सहकार्याने फार सुंदर चित्रपट महोत्सव;- तोदेखील मराठी प्रायोगिक चित्रपटांचा- आयोजित केला होता. माझ्या आटोक्यातलं अंतर, चित्रपट पहायला छःऽऽऽऽ आस्वाद घेणारी सोबत आणि त्या महोत्सवाचा खास वेगळेपणा यामुळं मी या संधीवर झेप घेतली. 'खास वेगळेपणा' असं म्हटलं ना मी? कोणता बरं? तर चित्रपट संपल्यावर बाहेर हिरवळीवर गोलाकार बसायचं. सोबत विजया मेहता, सांस्कृतिक संचलनालयाचे सचिव अजय अंबेकर, चित्रपटाचे निर्माते, पटकथाकार, दिग्दर्शक, कलाकार, संगीतकार असे सगळे. चित्रपट पाहणाऱ्यांमध्ये अनेक चांगले चांगले कलाकार, साहित्यिक आणि हिंदी-इंग्रजी प्रायोगिक रंगभूमीशी निगडित 'दादा'मंडळी. मग काय? चित्रपट एक कलाकृती म्हणून त्या अंगाने येणारे अनेक प्रश्न, उभ्या केलेल्या अनेक शक्यता, साधलेली व फसलेली कॅमेऱ्याची गणितं, 'समूह' म्हणून काम करताना येणाऱ्या अडचणी, त्यातून लाभलेला आनंद यावर मनमोकळ्या गप्पा रंगायच्या. (अर्थात् या गप्पा सगळ्या सफाईदार इंग्लीशमधून!) एक उत्तम प्रयोग होता हा गप्पा मारण्याचा. म्हणूनच मी म्हटलं की- खासवेगळेपणा!

या महोत्सवात 'पाणी', 'दोघी', देणाऱ्या सुमित्रा भावेंचा अफलातून 'असलाच थोव मला हवा' पाहिला. तदन 'इनोदी.' छोटंसं हलकंफुलकं बीज घेऊन त्यातून प्रसंगाप्रसंगातून विनोदाचा वृक्ष तरारून आलेला.

हसता हसवता उत्तम चित्रपट म्हणून शाब्बासकी घेणारा. याच महोत्सवात अंगावर येणारा 'जोगवा'; पाहिला. अंतर्मुख करणारा हा चित्रपट. भलेभले चिकीत्सक प्रेक्षक-; पण चित्रपटात (उन्मेष लिमये) तायप्पा शेवटी जेव्हा बंड करत शर्ट पॅण्टमध्ये येतो तेव्हा ह्याच प्रेक्षकांनी उत्स्फूर्तपणे अवघं थिएटर टाळ्यांनी दणाणून सोडलं. दिग्दर्शक राजीव पाटीलांनी चित्रपटाच्या सुरुवातीलाच (सलामीलाच) प्रेक्षकांसमोर उभं राहून या चित्रपटातील वास्तव, पटकथेसाठी घेतलेल्या कथांचा आणि पुस्तकांचा आधार सांगितला होता. पण वास्तव कलात्मक रीतीनं मांडलं की कित्ती अंगावर येऊन थेट मनात शिरतं; त्याची ती पावतीच होती. अभिनय, चित्रण, संकलन आणि संवाद-सगळंच कसं अप्रतिम. 'गंध' चित्रपटही असाच मनाला भावून गेला.

मात्र असाच अप्रतिम अभिनय, चित्रण, संकलन असलेला या महोत्सवातला आणखी एक चित्रपट म्हणजे 'हरिश्चंद्रची फॅक्टरी.' तो मात्र अफाट गर्दीमुळं आमचा हुकला. तिथं असलेल्या दोन दोन थिएटर्समध्ये दाखवूनही (एका थिएटरमध्ये २०० माणसं.) मला अगदीच 'फ' होऊन परतावं लागलं. याचं कारण या चित्रपटाचा खूप गाजावाजा झाला होता. ऑस्करला गेलेला भारताचा हा प्रतिनिधी. त्या गर्दीत कुमार केतकरांनी सोबत बोलावलं मला. पण माझ्या इतर सोबत्यांना सोडून 'फॅक्टरी' पहाणं माझ्या 'माणुसकीच्या फॅक्टरीत' बसणारं नव्हतं. मग काय? 'फिर कभी' म्हणत नेहमीच्या (पान २ कॉलम १वर)

विस्तारीत संपादकीय

The Fourth Estate

- वैजयंती कीर्तिकर

Aren't we the blessed ones? To be living in times of advanced technology, to have the world in your living room or carry the world via your Blackberry in your pocket quite literally. What comes next? Competition. Switch on the television and 'n' number of news channels are vying with each other to provide real news to us and at other times when there is lack of any earth shattering news even passing off mundane, trifle happenings as Breaking News. In this one-upmanship race, what we get to see is live videos of terrorist attacks, burning buildings, suicide victims and the list is endless. The TV channels are falling over each other trying to show as much gore as possible. Not only does it scare and disgust the viewers, it also robs the dead of the dignity they deserve. Benefit? We stay tuned into the happenings around the world 24X7. So what happens to the age old media, figuratively speaking, the newspapers?

I'm sure majority of people if asked for their morning ritual will testify that a morning newspaper along with a cup of tea signifies the start of a new day. Newspapers are an important accessory of the breakfast table. All along the years we have turned to newspapers for news and entertainment. Newspapers kept reinventing themselves over period to cater to a wide spectrum of readers. Due to the continuing change of views and preferences of our society, newspapers have taken on different roles in order to satisfy these changes. We had agony aunts and horoscope reading make up for some funny and pleasurable moments. As per my

mom, the newspaper has to be read at 7 in the morning or else she gets restless. Often wonder if the news changes if read in the latter part of the day.

I have been a loyal reader of Times of India since childhood and have witnessed the newspaper evolving over the years. So what did the newspapers do when our lives were taken over by 24X7 streaming news on the news channels? They too entered the race. What we were subjected to then was gory pictures of accident victims or bloodied bodies with bullet holes. Now the papers have the potential of surprising us at breakfast with front-page or inside photos of the gory images. The morning cup of tea threatens to return back the same way it went down our throats. We often read in the newspapers about movie scenes being edited to avoid getting an A certificate. But who is going to censor the newspaper content. Shouldn't they too be classified as A (dult) reading only. Sometimes these pictures are blurred, supposedly to maintain sanctity and dignity, but they too leave little to imagination. We want children today to be updated with the news around the world but can we really ask them to pick up a newspaper and read through knowing that every day of the week, mainstream newspapers show extreme pictures of violence and depict bloodshed without restraint.

We do thank the newspapers for giving us news. We have also seen the results of some campaigns undertaken by the newspapers in recent times like the Teach India moment (TOI undertaking) and the campaign to (cont on page 2, col. 2)

(पान २ कॉलम १ वर)
चित्रपटगृहात सगळ्यांसाठी हा कधी प्रकाशित होतो; त्याची वाट बघत राहिले झालं.

वर्तमानपत्रांत याचा अभिप्राय अधूनमधून येतच होता. शेवटी 'लॉग अवेटेड' असा हा चित्रपट फेब्रुवारीत मुंबईभर दाखल झाला. 'केळफा (फाळके) जादूगाराची जादू टी.व्ही. वरही प्रलोभन दाखवू लागली. मग अधीर होऊन जवळपास हा कुठे उगवलाय का; याची पेपरमध्ये पाहणी केली. तर हा मराठी 'सेंट्रल प्लाझा' सोडून चक्क 'लिबर्टी' मध्ये झळकलेला. महाराष्ट्र सरकारच्या सांस्कृतिक धोरणाची कृपा! झाडून सगळ्या चित्रपटगृहांमध्ये इतर चित्रपटांबरोबरीने मराठी चित्रपट एक आठवडा दाखवलाच पाहिजे असं सरकारी बंधन. अगदी आठ प्रेक्षक असले अन् चित्रपट तोट्यात जात असला तरी 'आरार' आवांची किरपा! म्हणून तर 'केळफा' महाशय मेट्रो, लिबर्टीमध्ये आपली जादू घेऊन दाखल झाले होते. म्हटलं चला! 'एनसीपीए'पेक्षा अगदी जवळ-टांगेच्या अंतरावर. मेट्रो महाग. लिबर्टी स्वस्त. तब्बल आम्ही अकरा मैत्रिणींनी ठरवलं की जायचं. दुपारचा साडेतीनचा प्रयोग ('शो'). पोचलो. तर हाय रे कर्मा! दारात राखणदार उभा. 'घरी जावा, घरी जावा. आताचा 'शो' नाय हाय.' म्हटलं, 'का?' तर म्हणे; 'फॅक्टरी बघायला कोणच नाय येत.' मग आमची झाली सुरू वादावादी. नेतृत्व अस्मादिकांचं. 'अरे, शो नाही; मग पेपरात का दिलं नाही? या आवारात तरी का बोर्ड नाही?' तर तो पठ्ठा आतच निघून गेला. काचेच्या दरवाजाला आतून कडीकोयंडा लावूनबिचून! मी अन् दोनतीन बायकांनी 'पदर खोचला.' (लाक्षणिक अर्थानं हो!) त्या बंद दारावर दिल्या चांगल्या धडका. चित्रपट बघायला होते जेमतेम तीस प्रेक्षक. पण 'नाटक' रंगायला लागलं आहे म्हटल्यावर आवारात शंभरएक माणसं आणखी जमली. तसा तो बिचारा दार उघडून बाहेर आला. म्हणाला, 'मॅनेजरसाहेब टॉयलेटला गेलेत. त्यांनाच बोलवायला गेलो होतो.' ठीकाऽय. आम्ही आणखी पंधरावीस मिनिटं थांबलो सहनशीलपणे. शंभरदीडशे माणसं आवारात. म्हणून मग फूटपाथवर डोकावून बघायला आणखी तेवढीच माणसं. 'साहेब' अजून 'टॉयलेटलाच.' एवढ्यात गर्दीमधल्या कुणीतरी तत्परतेनं एका साध्या वेशातल्या पोलीसाला बोलावलं. (पोलीसवस्ती 'लिबर्टी'च्या जवळच्याच गल्लीत आहे ना!) त्याने राखणदाराशी बोलणी सुरू केली. तर रखवालदार म्हणतो कसा; 'अहो साहेब कुटं गेले; त्यांनाच शोधतोय मी.' ते ऐकून मी एक षटकार हाणलाच- 'तुमच्या टॉयलेटला काय

चाकंबिकं बसवलीत का काय? शोधावं लागतंय.' मग अखेरीस एकदाचे आले बाबा 'साहेब.' माझी अन् त्याची बाचाबाची झाली सुरू. 'अहो बाई, कुणीच येत नाही. तोट्यात जातोय धंदा.'

'मग पेपरमध्ये का दिलं साडेतीनचा शो म्हणून? छपायचं की बंद आहे म्हणून.'

'पेपरला दिलं होतं. त्यांनी छापलं नाही'-धादांतखोटं!

'मग इथं बोर्ड का नाही?' त्यावर तो चिडला. म्हणाला, 'पिक्चर लागून आज चार दिवस झाले. परवा कुठे होता तुम्ही? काल कुठं होता तुम्ही?'

वारेवा! मी म्हटलं, 'अहो, उद्यापण येणार नाही आम्ही. आज शो आहे. तो सुरू करा म्हणजे कराच. नाहीतर मग कागदावर लिहून द्या मला तसं. मग मी बघते काय करायचं ते. पेपरवाले माझ्या ओळखीचे आहेत.' अन् मी 'केळफा'गिरी चालू केली. माझ्या मोबाइलवर पाठोपाठ दोन फोन लावले, जऽऽरा बाजूल जाऊन. (खरं तर एक फोन सल्ला घेण्याकरिता माझ्या मुलीला लावला होता; अन् दुसरा आपला असाच!) मग तो पोलीस अन् तो 'साहेब' याचंही जऽऽरा बाजूला जाऊन गुप्तगू झालं. अरेच्चा! 'मेरा जादू चल गया।' आला अन् म्हणाला, 'चला एक खिडकी उघडतो. काढा तिकीटं. पिक्चर करतो सुरू तुमच्यासाठी!' शांतारामबापूंचं एकेकाळचं हे मालकी असलेलं थिएटर. या थिएटरमध्ये 'महाराष्ट्रधर्म' आज राखला गेला. सगळ्यांनीच विजयाच्या आरोळ्या ठोकल्या. तिकीटं काढून शिरलो आत. आमच्याशेजारीच तो साहेबही अंतर राखून शेवटपर्यंत बसला होता. पिक्चर संपल्यावर आमच्याबरोबरच बाहेर आला. 'कसा वाटला पिक्चर?'

-जसा काही त्याचाच पिक्चर होता! आम्ही म्हटलं, 'छान होता. आवडला.' तर म्हणतो कसा, 'माझं नाव सुधीर वेंगसरकर. मी मॅनेजर इथला. आता पेपरमध्ये हेही द्या-' त्या वेंगसरकरचे आभार मानले आणि फाळके या भारतीय बोलपट जनकाचेही. खरं तर भारतीय चित्रपटाचा जनक एक पाठारे प्रभू होता. पण इतिहासात श्रेय गेले ते फाळकेना. कारण पुरावे नाहीत ना? या फाळकेचे झपाटून जाणे, अवघ्या कुटुंबाने त्या झपाटलेपणात सामील होणे, अपेष्टा सहन करणे, संकटांतून वाट शोधत चित्रपट लोकांपर्यंत पोहोचवणे 'हरिश्चंद्राची फॅक्टरी'मध्ये विनोदाची पखरण करीत, काळ सांधत दाखवले आहे.त्या 'फॅक्टरी' पर्यंत पोहोचण्यासाठी मी (की आम्ही?) किती 'मोठा लढा' (?) दिला! आठ मार्चच्या महिला दिनाला शोभेल असाच ना?

मनात आलं की सरकार खूप काही कायदेकानून करतं. पण 'केळीचे सुकले बाग, असुनि निगराणी

(contfrom page 1, col.4)
expose the water mafia. Also the newspapers played an important role in building pressure and finally ex-DGP SPS Rathore was sentenced. There are many more such heart warming stories in which the newspapers played a pivotal part and have had a positive impact on the society. However what is disturbing is the sight of gory pictures. It is a sickening picture of reality, but does it serve any purpose? According to the print media's code of conduct, it is unethical to present news or photos which violate the human dignity of people in the news. The press are required to strictly protect the rights of children, women and the underprivileged and prohibited from presenting material that violates the public's sense of decency. Seems like few care. But why should it anger or sadden us? Should we wonder if it has anything to do with the economic crunch and political upheavals which shut our hearts,

पाठारे प्रभु महिला समाज

इंडियन मर्चंट चेंबरच्या पहिल्या महिला अध्यक्षा (माजी) व प्रसिद्ध उद्योजिका सौ. मिनल मोहन मोहाडीकर यांच्या अध्यक्षतेखाली पा. प्र. महिला समाजाचा ९५ वा बक्षिस समारंभ २१ फेब्रुवारी २०१० रोजी खार येथील सांस्कृतिक केंद्राच्या सभागृहात संपन्न झाला.

समाजाच्या अध्यक्षा सौ. वृंदा जयकर ह्यांनी समारंभाच्या अध्यक्षतेचे स्वागत केले. सौ. स्वाती जयकर, सौ. उर्वशी धराधर, सौ. अनुराधा धराधर, कु. उमा व्यवहारकर, कु. श्रद्धा कोठारे ह्या रौप्यपदक विजेत्यांबरोबर श्रीमती नलिनी तळपदे ह्यांना कै. श्रीमती नीरजा नागेंद्र तळपदे स्मरणार्थ स्मृतीचिन्ह मिनलजींच्या हस्ते प्रदान करण्यात आले. सूत्रसंचालन सं. चिटणीस सौ. नीता सेंजीत व उपाध्यक्षा सौ. स्वाती जयकर ह्यांनी केले.

सौ. सुलेखा धराधर-तळवलकर, कु. वैजयंती अजिंक्य, कु. विनीता नवलकर ह्या भगिनींचा ह्या प्रसंगी विशेष गौरव करण्यात आला. सुप्रसिद्ध अभिनेता, निर्माता, दिग्दर्शक श्री महेश कोठारे ह्यांचाही विशेष सत्कार करण्यात आला. त्यांच्या मानपत्राचे वाचन विश्वस्त डॉ. श्रीमती सुनील राणे ह्यांनी केले; तर गौरव समारंभाचे सूत्रसंचालन सं. चिटणीस सौ. अक्षदा तळपदे यांनी केले.

काव्यामध्ये अध्यक्षांचे एवढे समर्पक वर्णन केलेले मी आतापर्यंत देऊनिया पाणी' अशी अवस्था होते. कायद्याची निगराणी आहे, माणसं प्रेक्षक म्हणून पाणी घालताहेत. ('पाणी' दाखवावं लागतं का शेवटी?) पण असे 'सुकले बाग' दिसताहेत मुंबईभर. त्याला आपले हक्क शाबूत राखून टवटवी आणणं आपल्याच हातात आहे ना? असो.

विद्यार्थीमित्रहो, आता परीक्षांचा

our minds while intensifying our killer instincts and individualistic escapism? We also should question our own lack of moral outrage which allows the mass media to get away with murder. Not only with the use of gory pictures of fatal accidents and dead people, but also for playing God by judging who is right and wrong in the news while perpetuating ultra-nationalism, racism and gender prejudices which further deepens social inequality and injustice. Such is the power of the pen. But this power should not be abused. News may be nasty, and the media cannot whitewash it. But if the print media has to have hope in this hi-fi era, the thin line between news and sensationalism must be retained. Its time for the media to exercise self regulation and become accountable for itself. So let's always keep the old adage in mind "A blow with a word strikes deeper than a blow with a sword".

कोणत्याही समारंभात अनुभवले नव्हते; असे सांगून मिनलजींनी कवयित्री श्रीमती नलिनी तळपदे ह्यांचे खास अभिनंदन केले. हा कार्यक्रम ठरलेल्या वेळेत सुरू झाल्याबद्दल व समाजाच्या कमिटीच्या टीमवर्कबद्दल समाजाध्यक्षांना व समारंभासाठी मोठ्या संस्थेने जमलेल्या भगिनींना त्यांनी धन्यवाद दिले. नोकरीच्या मागे न जाता आवडीचा व्यवसाय निवडा व उद्योजक बना; असे आवाहन मिनलजींनी आपल्या अभ्यासपूर्ण भाषणात तरुण पिढीला केले.

श्रीमती नलिनी तळपदे रचित अर्थपूर्ण गाणी, श्री, शेषनाथ पावसकरांनी दिलेल्या सहज सुंदर चाली व श्री. प्रदीप राणे ह्यांच्या तबल्याच्या साथीत सौ. अक्षदा तळपदेंनी आपल्या सुरेल गायनाने कार्यक्रमाला शोभा आणली.

समाजाध्यक्षा सौ. वृंदा जयकरांनी दिवाळी फंड गोळा करणाऱ्या कमिटी सदस्यांचे भेटवस्तू देऊन कौतुक केले. सं. चिटणीस सौ. प्रतिभा विजयकरांनी देणगी वाचन व आभारप्रदर्शन केल्यानंतर उपस्थितांनी स्वादिष्ट व थंडगार कुल्फीचा स्वाद घेतला. ह्या देखण्या हाऊसफुल्ल कार्यक्रमाची सांगता झाल्यावर घरी जाताना निरनिराळे खाद्य पदार्थ खरेदी करण्यासाठी कुटुंबसखीच्या तळमजल्यावरील स्टॉलवर भगिनींनी गर्दी केली होती.

मोसम सुरू झालाय. तुम्ही मेहनत करून, अभ्यास करून निगराणी केली आहे. तुमच्या पालकांनी योग्य सोयी, संधी देऊन तुमच्या प्रयत्नांना खतपाणी घातले आहे. आता अंतिम यशाच्या प्रसंगी हे बाग सुकणार नाहीत; याची सावध राहून काळजी घ्या. घ्यालच. त्याकरिता 'प्रभुतरुणा'- तर्फे तुम्हाला मनःपूर्वक शुभेच्छा.

किस्से कोर्टातले-

संसार जोडताना

-सौ. बागेश्री योगेन परीख

नीना व सतीश ह्यांची घटस्फोटाची केस जेव्हा माझ्याकडे आली तेव्हा मी कोर्टात समुपदेशक होते. ते दोघेही मुलुंडला एकत्र राहत होते. त्यांना तीन वर्षांची मुग्धा नावाची मुलगी पण होती.

त्यावेळी जे न्यायाधीश होते; त्यांना नीना व सतीशशी बोलल्यानंतर त्यांचे लग्न वाचवावे असे मनोमन वाटत होते.

सतीश त्याच्या चार वर्षांच्या लग्न जीवनामध्ये खूप कंटाळला होता. त्रासला होता. नीनाची समस्या त्याच्या समजण्यापलीकडली होती.

लग्न ठरल्या ठरल्याच सतीशने मुलुंडमध्ये दोन खोल्यांचा ब्लॉक घेतला होता. नीना एसएससी झालेली, स्वजातीय होती. दिसायला नीटनेटकी होती. नीनाने पण खूप आनंदाने आणि उत्साहाने सतीशशी संसार करायचा ठरवला होता. लग्नानंतर आपले स्वतःचे हक्काचे घर मिळणार ह्या भावनेने ती खूपच हरखून गेली होती. दोघांच्याही घरची स्थिती तशी बेताचीच होती. पण सतीश कामसू व सरळमार्गी असल्याने त्याला चांगल्या पगाराची नोकरी होती.

लग्न झाल्यानंतर सतीशला जाणवले की नीनाला स्वच्छतेची खूप आवड आहे. पहिल्या वर्षातच नीनाची घर अगदी लख्ख ठेवण्याची आवड पाहून सतीश खूप होता. त्यातच मुग्धाचं आगमन झालं.

हळुहळू नीनाची स्वच्छतेची सवय सतीशला डोईजड होऊ लागली. नीना बहुतेक घरीच असायची. ती सतत नळाखाली हात धूत बसायची. रोजच घरातले सगळे डबे, भांडी धुवून पुसून स्वच्छ करायची. तिला पाणी खूप लागायचं. सतीशने घरात पाण्याची टाकी घेतली. तर संध्याकाळपर्यंत टाकी रिकामी व्हायची. घरात मोलकरीण टिकतच नव्हती.

सतीशला ऑफिसमधून आल्या आल्या पुन्हा आंगोळ करण्याची ताकीद नीना देत असे. सुरुवातीला सतीश तो आदेश पाळत असे. पण नंतर नंतर त्याला दुसऱ्यांदा आंगोळ करण्याचा कंटाळा येत असे. 'तू बाहेरून येतोस तर तुला जीवजंतू चिकटत असतील. तू आजारी पडशील. म्हणून आंगोळ कर,' असा सतत धोशा नीना सतीशच्या मागे लावीत असे.

छोट्या मुग्धालापण दिवसातून तीन वेळा नीना आंगोळ घालीत असे. घरी आल्यानंतर चार शब्द बायको-बरोबर बोलावेत, तिला बाहेर फिरायला न्यावं असे सतीशला वाटत असे. पण जेव्हा पहावं तेव्हा नीना मात्र बाथरूममध्ये किंवा सीकवर पाण्यात हात धूत बसलेली दिसे.

सतीशने तिच्या ह्या सवयीबद्दल

नीनाशी खूपदा बोलण्याचा प्रयत्न केला. तर प्रत्येक वेळी, 'माझे हात अपवित्र होतात, ते सतत धुतलेच पाहिजेत.' असे उत्तर त्याला मिळे.

छोटं घर असूनही बाथरूम धुण्यासाठी सतीशने माणूस ठेवला होता. नीना मात्र हा माणूस येऊन गेला की संबंध घर, अगदी विजेची बेलसुद्धा धुऊन काढीत असे आणि त्यानंतर त्यांच्या घरी येणाऱ्या किंवा बेल दाबणाऱ्या प्रत्येकाला शाक बसत असे.

नीनामध्ये काही मानसिक विकार असू शकेल असे सतीशला स्वप्नातसुद्धा वाटलं नव्हतं. कारण एरव्ही नीनाचं वागणं बोलणं अगदी नॉर्मल असायचं. काय करावं, कुठं जावं, कुणी नीनाला समजवावं, अशा अनेक प्रश्नांची उत्तरं सतीशला सापडत नव्हती. आणि तो खूप कंटाळला होता. अखेर त्याने कोर्टात घटस्फोटाची केस केली.

केस जेव्हा माझ्याकडे आली तेव्हाच मी माझ्याकडेच 'मानसिक आजारच' पुस्तक उघडलं आणि लक्षात आलं की नीनाला Obsessive Compulsive Neurosis ह्या रोगाने ग्रासलं होतं. एरव्ही पूर्णतः नॉर्मल असणाऱ्या माणसांना एखाद्या सवयीचं obsession होत जातं आणि मनावर ताबा ठेवायचा असे ठरवूनसुद्धा प्रचंड compulsion मुळे ती व्यक्ती अशी वागत राहते. त्यांना कळत असतं की, दुसऱ्यांना माझ्या वागणुकीचा त्रास होतो आहे. परंतु ह्या सवयी सोडणं त्यांना जमत नाही.

नीना व सतीशचं कौन्सिलिंग, मी त्यांना एकत्र आणण्याच्या दृष्टीने खूप खोलात जाऊन आणि प्रयत्नाची शिकस्त करून चालू ठेवलं.

प्रथम त्यांची समस्या खूप जवळून समजून घेतली. दोघांनाही आपुलकीची गरज होती. आपलं कुणीतरी ऐकून घ्यावं अशी एक गरज होती. नीनाला सतीशपासून वेगळं व्हायचं नव्हतं.

मी होम व्हिजीट करायचं ठरवलं व त्याप्रमाणे त्यांच्या मुलुंडच्या घरी गेले. दार नुसतं वाजवलं आणि आतलं दृश्य पाहून थक्क झाले. छोटी मुग्धा कॉटवर बसली होती आणि संपूर्ण घर पाण्याने भरलं होतं. एखादा स्वीमिंग पूल असावा इतकं पाणी नीनानी सांडवलं होतं. नीनानी माझं स्वागत खूप आपुलकीनं केलं. पण सतत साडी वर धरून मला घरात वावरावं लागलं. 'सॉरी, हं; पण मी आताच घर धुवायला काढलं आहे.' हे सांगायला पण नीना विसरली नव्हती.

सतीशची बाजू खरी होती. नीनाचं पाण्याचं obsession वाढतच होतं. सतीशला मी पटविण्याचा प्रयत्न केला की, आपण नीनाला सुधारू शकू.

तिचा हा मानसिक विकार आहे हे स्वीकारायला सतीशने खूप वेळ घेतला.

कोर्टाचा आदेश घेऊन नीनाला psychiatrist कडे न्यायचं ठरवलं. प्रथम सतीशचा सहकार नव्हता. तेव्हा मीच नीना व मुग्धाला घेऊन psychiatrist कडे गेले. त्यावेळी मी 'बापुन घर' संस्थेच्या संपर्कात होते. डॉक्टरपण तेथे येत असत. डॉक्टरांचं निदानपण Obsessive Compulsive Neurosis असंच झालं.

डॉक्टरांच्या सल्ल्यानुसार नीनाला १५ दिवस 'बापुन घर'मध्ये रहावं लागलं. 'बापुन घर' ही स्त्रियांची संस्था वरळी येथे आहे. लग्न झालेल्या स्त्रियांना ज्यांना नवऱ्यापासून त्रास आहे; अशांना इथे तात्पुरता आसरा मिळतो.

नीनाची केस थोडी वेगळी असूनही 'बापुन घर'मध्ये तिची ट्रिटमेंट संपेपर्यंत observation साठी आसरा देण्यात आला. मुग्धापण बरोबर होती Behaviour Therapy ह्या ट्रिटमेंटनी नीनामध्ये हळुहळू बदल दिसू लागला. 'बापुन घर' मध्ये तर तिला पाण्यात खेळता येतच नसे. ती मनावर ताबा ठेवायला शिकू लागली. ह्यावेळी मात्र सतीशने खूप मदत केली. तो नीना व मुग्धाला भेटायला वारंवार 'बापुन घर' मध्ये येत असे. मुख्य म्हणजे नीना ह्या ट्रिटमेंटच्या बाबतीत खूप पॉझिटिव्ह होती. तिचं च मोटेव्हेशन तिला सुधारायला मदतरूप ठरलं.

नीनाची ट्रिटमेंट साधारण सहा

रामवाडी राम मंदिर

विठोबा कान्होजी कोठारे चॅरिटीजचे रामवाडी राम मंदिर, काळबादेवी येथे हरिकीर्तन ह.भ.प. श्री सिद्धेश गो. मणोरीकर यांनी गुरुवार दि. २५ फेब्रुवारी रोजी केले.

'श्री रंगोत्सव' निमित्ताने श्री निनाद वसंत आजगांवकर यांचा संगीत 'गीतरामायण' कार्यक्रम सोमवार दि. १ मार्च २०१० रोजी देवालयाच्या सभागृहात झाला.

खूपखबर

प्रभुतरुणाची वेबसाईट नव्याने सुरू झाली आहे. रु. १०००/- ऐवजी सवलतीची किंमत रु. ५००/- केली आहे. आजीव सदस्य व्हा आणि 'ऑन लाइन' प्रभुतरुण नियमित वाचा. पोष्टाचा होणारा विलंब टाळा. वर्गणी कृपया डॉ. सुरेखा बन्सी धुरंधर नानी निवास, दिक्षीत रोड, विलेपार्ले (पूर्व) मुंबई-५७ या पत्त्यावर पाठवावी. वेबसाईट: www.prabhutarun.com

हसरी रेखा

-प्रदीप कोठारे

A Profile In Courage

Interviewed by **Ranjan Khanderiao Vijayakar**

**A n j a l i
G u m a s t e**
(formerly
**S h o b h n a
V a s a n t
N a n u j i D e s a i**)
g r a n d -
daughter of
Shivshankar

Wasudeo Talpade, one of the pillars of our community and one of the founder members of Prabhu Tarun was born in a middle class PatharePrabhufamily.

She has lived an interesting life. Well educated and always bubbling with unbridled enthusiasm, Shobhnatai strived hard to rise above her circumstances. By the sheer dint of her persistent efforts, she climbed up the ladder of success in various fields.

At a crucial moment in her life she faced, what seemed at that time, insurmountable difficulties. How she overcame that situation and triumphed over her travails I was keen to know. This is her story in her very own words about her struggle against all odds.

Recently Shobhnatai visited India from USA after sixteen long years. Having met her in the US, and having enjoyed her fabulous hospitality, I met her and asked her a few questions. Her thoughts should be an eye-opener to you, readers.

Q: You have returned to India after sixteen long years. How does it feel to be back among all your loved ones after such a long period?

A: Sixteen years is a very long time and to be back after such a long duration is not only exciting but the joy is overwhelming. I cannot express in words how I felt when I saw my mother, sister, sister-in-law, mama, nephew, niece, and my cousins with their children.

Q: What, if any major changes that you notice between the time you left in 1993 and today?

A: 1993 was the year of extreme turmoil, Mumbai being rocked by bomb blasts greatly affecting Worli, Prabhadevi and Dadar where I had lived and the situation was very tense with Babri Masjid issue still fresh in the minds of people.

Q: When you left India in 1993, what was your aim or purpose in going to USA?

A: My economic situation at

home and the unavailability of job opportunities forced me to take up a job in USA.

Q: Tell us a little about your childhood and your educational background.

A: I had a very happy childhood. Although financially we were not so well off, the love that my parents bestowed on us was enough to pull us out of all difficult situations. We had no money even to pay my college entrance fees which were initially paid by my friend Rajani Hate. Later, I got a job in Bombay Port Trust and did my college and job simultaneously. I graduated and did my Law at Siddharth College and Masters at Bombay University.

I have several fond memories of my childhood, particularly of Ganapati festival, Diwali and all other festivals which were celebrated with great enthusiasm and gusto by our family.

Q: And in 1967 you met your life partner. How?

A: I met my life partner when I was working with the Institute of Architects. He was doing printing of our house magazine.

Q: After marriage you continued to pursue your career or did you chart a different course?

A: After marriage I continued working and my husband fully supported and cooperated with me. Without his help it would have been very difficult to continue as my job demanded lot of travelling all over India for Seminars, conferences and other council meetings.

Q: I remember you conducted very successful South Asian trips. I almost joined one. Tell us something about that phase.

A: My foray in the travel industry started by sheer accident. I was working on my Ph.D to qualify for Dy. Directorship at the Chetana Institute of Management & Research. The subject of my thesis was "International Tourism and its impact on Human Behaviour". I was so fascinated with the travel industry that I started arranging small groups with TCI and finally ventured out on my own. We organised trips around India, bi-monthly to S.E. Asia and Dubai, annual trips to Europe and USA. We were extremely successful until the Kashmir trips, for which we had booked food-hotels had to

be cancelled due to war, followed by Dubai trips due to Kuwait war, thus affecting our business tremendously with no support from any quarters.

Q: When did you decide to go to USA and why?

A: Once the business started to deteriorate, I was struggling to meet my business and home expenses. To add to these problems not only did me and my husband not receive any moral support from the very people whom we considered close, except my mother and handful of my cousins who stood by me, but were severely criticized and defamed until we were completely ostracized by family and friends. The stress was too much for my husband to bear and he passed away due to a severe heart attack. The loss was unbearable for me and my two children.

Having big loans and no means to support my family, I finally found a job in USA.

Q: What was your first impression of US in those days?

A: Although I had travelled to America earlier, this time it was not pleasure trip at all! I was extremely depressed and didn't notice much in my first year. Gradually, I was able to appreciate the goodness of this country where everyone is welcome.

Q: What were the difficulties you and your children Dnyanesh and Dnyanada encountered in those days? I know you faced some tough times back then.

A: As I had come on tourist visa, to get a job was very difficult. I managed to get one at the Gas Station which had very long hours. I opened the station at 5.00 A.M. which means I had to leave my home at 4.30 A.M. walking the distance of ½ mile in snow and pitch dark to reach on time. After having worked for full day I had to close the station at 11.00 P.M. and then reach home.

Dnyanesh who was barely 16 years joined me after couple of months. He worked 3 jobs to help me pay my loans first at the Gas station in the morning from 5.30 a.m. to 10.30 a.m. later at the pharmacy from 11.00 a.m. to 5.00 p.m. and in the evening at a restaurant till midnight. My daughter Dnyanada who was doing her internship in Bombay at the Vile Parle Homeopathy Hospital came in November 1994, after paying all our dues which we earned with hard work to the bank thus relieving our guarantors. After

that there was no turning back.

Q: Did you ever feel defeated and want to return to India?

A: Never once did I get the feeling of defeat, mostly because of my children who stood like pillars firmly by my side. Even during hardships I always tried to stay positive for my kids. I always felt that one has to face ups and downs to know the world. I taught my children not to blame or have any ill feelings for anyone but be nice, kind and respectful to everyone.

Q: What was the turning point in your stay in US? When you felt that 'yes I can do it'?

A: Day one, I had full confidence in me, may be because of my two children who always supported me. No doubt, destiny plays a major role in your life, but accompanied by hard work and positive approach you can minimise the hardship to a great extent and reach the goal.

Q: Many Pathare Prabhus have enjoyed your warm and loving hospitality and that includes my family too. What do you feel when people come from India to visit you?

A: I am extremely happy when people come to my house. After all, except for my children, I have no immediate relatives in USA and therefore anyone coming from my hometown is like Diwali for me.

Q: Let us turn to the present—your son Dnyanesh has established himself in USA and so has your daughter Dnyanada. Tell us about them.

A: My two children Dnyanada and Dnyanesh are my most valuable assets. Without their support I would have collapsed.

My son Dnyanesh is in Corporate Travel Industry catering to the CEOs of Fortune 500 companies.

My daughter Dnyanada is working with United Nations Children Fund. Both are happily married and have children of their own. Dnyanesh is currently establishing business in India.

Q: And now about a topic dear to your heart — your grandchildren. Tell us about them.

A: Dnyanada's daughter Shweta has turned 5 years on 14th Jan, 2010. Dnyanesh's daughter Suhaana is now 5 years and son Aryan is 18 months. Just like any grandparent my life revolves around my grandchildren and nothing is more enjoyable than spending most of my time with them.

(Cont on...page 5, col. 1)

शिंदोरी

बास्तेमें गडबड हो गया

-उज्वला गोविंदराव भगवंतराव आगासकर

ख्रिसमसची सुट्टी, म्हणजे डिसेंबरची अखेर. नुकताच पावसाळा संपलेला असल्यामुळे हिरव्यागार झाडीमधून येणारे गार वारे, निळ्याशार आकाशात ढगांचा मागमूस नाही, स्वच्छ ऊन. अशा वातावरणात गोव्यासारख्या ठिकाणी दिसू शकेल तशीच आणि तितकीच प्रवाशांची तोबा गर्दी आणि त्यातही समुद्रकिनारी म्हणजे तर देशीविदेशी पर्यटकांची नुसती झुंबड. चित्रविचित्र रंगांचे आकर्षक टी शर्ट्स, तोकड्या सैल पॅट्स, रंगीबेरंगी टोप्या आणि काळे गॉगल्स. एरव्हीची चांगल्या ओळखीची व्यक्ती समोर येऊन उभी राहिली तरी ओळखता येणार नाही असले एकेक अवतार!

मारुती व्हॅनमधून माझी मैत्रीण आणि मी भर दुपारी समुद्रकिनार्यावर पोचलो. भन्नाट वाऱ्यामध्ये मऊ वाळूतून अनवाणी फिरताना, समोर पसरलेल्या अथांग दर्याने तिला पोहण्याचे निमंत्रण दिले. तिला ते नाकारता येईना. मला म्हणाली, 'चल आपण पोहायला जाऊ.' मी म्हटले, 'तुम जाओ तैरनेके लिये, हम तुम्हारे कपडे सम्हालते है।' गंमत म्हणजे मैत्रीण साडी नेसणारी, आणि पोहण्याच्या तयारीने आलेली नव्हती. त्यामुळे माझ्या बॅगमधला सैल टीशर्ट आणि जीन्स पॅट घेऊन तिथेच किनाऱ्यावर वाळूत नांगरलेल्या एका मोठ्या मचव्याच्या आडोशाने तिने कपडे बदलले आणि समुद्राच्या

पाण्यात ती पोहण्यासाठी शिरली. मला माहीत होते की ती मासोळीसारखी पोहते, त्यामुळे ती काळजी नव्हती. फक्त तेथून निघून अंधार होण्याच्या आत परत मुक्कामाला कुडाळला जायचे होते. त्यामुळे निदान पाच वाजता तिथून परत निघायला पाहिजे होते. किनाऱ्यावर मी ठिय्या मारून कुठे बसायचे तो स्पॉट आम्ही नक्की केला, शक्यतो माझ्या नजरेपल्याड तिने जाऊ नये असे ठरवले होते. त्यामुळे पोहत असताना दूर गेली तरी तिथून ती मला हात उंच करून दाखवायची. पावणेपाच वाजल्यावर मी उभी राहून तिला 'परत ये' असे हातांनी खुणवायला सुरुवात केली. किनाऱ्यावर आल्यावर जेमतेम पाच मिनिटे तशीच उभी राहिली तर त्या सोसाट्याच्या वाऱ्यात तिचे कपडे सुकून कोरडेठाक झाले! तिथून कुडाळला घरीच यायचे असल्यामुळे आणि मचव्याचा आडोसा असला तरी वाऱ्यामुळे पुन्हा साडी नेसणे अशक्य असल्यामुळे आम्ही दोघीही टीशर्ट जीन्स अशा पेहेरावात व्हॅनमध्ये बसून परतीचा प्रवास सुरू केला.

ही माझी मैत्रीण म्हणजे माझ्यापेक्षा दहा वर्षांनी लहान असलेली आय.ए.एस. ऑफिसर आहे आणि ही गोव्याची गोष्ट सांगतेय तेव्हा ती महाराष्ट्र आणि गोव्याच्या बॉर्डरवरच्या सिंधुदुर्ग जिल्ह्याची कलेक्टर होती. कुडाळमधल्या कलेक्टर बंगल्यात एकटीच राहयची. विश्रांतीची किंवा

स्वतःच्या प्रकृतीची काळजी न करता जिल्ह्याभरातल्या ए टू झेड कामाचा फडशा पाडायची. नाशिकहून माझी व्हॅन घेऊन मी कुडाळला गेले की तिची सुट्टी पाहून आम्ही दोघी व्हॅनमधून खूप फिरायचो.

या आय.ए.एस. लोकांना मसुरीला काय काय ट्रेनिंग देतात कोण जाणे. त्यांच्या सुपरफास्ट काम करणाऱ्या भेजामध्ये वेगळीच कॅलक्युलेशन्स असतात, जी आपल्या डोसक्यात प्रकाश पडायला फार वेळ लागतो. तरी सहवासाने या मैत्रीणीचा मला थोडा तरी अर्थ लागायचा. गोव्याहून

व्हॅन कुडाळकडे निघाल्याबरोबर तिने मला आधीच बजावले, 'इथून नॉन स्टॉप घरी जायचे बरं का. वाटेत कुठेही थांबायचे नाही.' 'का बरे?' बॉर्डर ओलांडली की डायरेक्ट तिचा जिल्हाच सुरू होतो. जिल्ह्यामधल्या कुणालाही कलेक्टर जीन्स पॅटमध्ये दिसायला नको. 'उगीच चर्चा होईल, आणि मला ते चालणार नाही.' आता हा पॉइंट बरोबरच होता. मला तो पटलासुद्धा. त्यामुळे गप्पा मारत मारत आमची व्हॅन सुसाट कुडाळकडे निघाली. बॉर्डर ओलांडल्यावर आधी (पान ६, कॉलम २ वर)

श्री. सुजन राणे यांची

शास्त्रीय संगीताच्या क्षेत्रात प्रशंसनीय प्रगती

(श्री सुजन राणे यांचे त्यांच्या नुकत्याच झालेल्या मुंबईच्या दौऱ्यात दोन शास्त्रीय संगीताचे कार्यक्रम झाले. राजहंस प्रतिष्ठान गोरेगाव (पू) येथे १७ जानेवारीला, कला अॅकॅडमी, गोवा येथे २८ जानेवारी २०१० रोजी अशा मैफिली झाल्या. गोव्याच्या कार्यक्रमात भारतीय संगीताचे बरेच परदेशी चाहते हजर होते. श्री. सुजन राणे यांनी शास्त्रीय संगीताच्या क्षेत्रात प्रशंसनीय प्रगती केली आहे. त्यांना या क्षेत्रात 'पंडित' म्हणून संबोधिलं जाते. विशेष म्हणजे अमेरिकेसारख्या देशात अब्दुल करीम खान, हिराबाई बडोदेकर, भीमसेन जोशी व त्यांचे स्वतःचे गुरू पं. फिरोज दस्तूर यांचे किराणा घराण्याचे शास्त्रीय संगीत जनत करून त्याचा प्रसार करण्यात ते सतत प्रयत्नशील असतात. अभिनंदन. सोबत 'द नवहिंद टाइम्स' आणि 'नवशक्ती' मधील त्याबद्दलची बातमी देखील देत आहोत-संपादक)

राजहंस प्रतिष्ठानतर्फे दुबई येथे वास्तव्यास असलेले मिलिंद चित्तल आणि न्यूजर्सी येथे राहणारे सुजन राणे या दोन कलावंतांच्या गाण्याच्या कार्यक्रमाचे आयोजन गोरेगाव येथील नंदादीप शाळेच्या सभागृहात केले होते. परदेशात राहून आपली नोकरी-धंदा सांभाळून अनेकजण आपली गायन कला जपत आहेत व त्याचा प्रचार आणि प्रसारही करीत आहेत. त्यापैकी हे दोघे आहेत.

सुजन राणे हे पं. फिरोज दस्तूर यांचे ज्येष्ठ शिष्य. ३५ वर्षे त्यांनी दस्तुरांकडे गाण्याची तालीम घेतली. नोकरीनिमित्त आखाती देशात गेल्यामुळे तिथेही त्यांचे अनेक कार्यक्रम झाले. सध्या ते अमेरिकेत अनेक तरुणांना शास्त्रीय संगीत शिकवत आहेत व कार्यक्रमही सादर करीत आहेत. त्यांनी 'मारुबिहाग' रागात 'रसिया होन जा वाहू के देस' ही पारंपारिक बंदिश आणि फिरोज दस्तुरांची 'रसभरे तोरे नैनवा' या दोन्ही बंदिशी दमदारपणे सादर केल्या. छोटा गंधर्वाच्या गायकीचे संस्कार त्यांच्यावर आहेत. त्यांनी संगीत नाटकात कामेही केली आहेत. 'सौभद्र' नाटकातील 'कोण तुज सम सांग गुरुराया', 'मानापमान' मधील 'चंद्रिका ही जणू' आणि 'देव माणूस' मधील 'सुखवित या संसारा' ही नाट्यपदे उत्तमप्रकारे सादर केली. शेवटी त्यांनी उस्ताद अब्दुल करीम खान यांनी गायलेली 'जादू भरेली नैना रसिली' ही ठुमरी आणि 'अगा वैकुंठीच्या राया' ही भैरवी गाऊन कार्यक्रमाची सांगता केली. त्यांना

हार्मोनियमची सुंदर साथ रमाकांत तिरोडकर यांनी केली. तबला सुहास कबरे. राजहंस प्रतिष्ठान केवळ गाण्यांचेच कार्यक्रम सादर करीत नाही तर ते गरजू रुग्णासाठी उपकरण पुरविण्याचीही व्यवस्था विनामूल्य करीत असतात.

Pt Sujan Rane mesmerises at Kala Academy

A large number of foreign nationals attended the music concert of Pt Sujan Rane, held at the Black Box, Kala Academy complex on January 28 under the 'Swarangan' programme of the Academy. The enthralling vocal recital by Pt Rane mesmerised the audiences with the display of music belonging to the Kirana Gharana, to which the vocalist belongs.

Pt Rane maintained that emotions form key aspect of the Kirana Gharana music, with not so much importance given to the technicalities in singing. The audiences were treated to renditions in various raags in Indian classical music, besides Natya Sangeet and Bhakti Sangeet. Dayanidhesh Kosambe and Subhas Fatarpekar accompanied on tabla and harmonium, respectively.

Pt Rane has his initial training in music under the guidance of Pt Govind Prabhu of Gwalior Gharana, followed by tutelage under pt Firoz Dastur, the doyen of Kirana Gharana. The vocalist has also performed in prestigious music festivals such as Ustad Abdul Karim Khan Music Festival, Miraj. Furthermore, he has acted in stage musicals like 'Manapman' and 'Samshaykallol.'

(Contfrom...page 4, col 4)

Q: Do you feel that your children and grandchildren maintain their separate identity as Indians? I know you celebrate all Hindu festivals with much gusto.

A: Since my daughter-in-law is Punjabi, we speak Marathi, Hindi and Punjabi at home, so the grand kids have picked up all three languages. Also, we perform pooja daily at home in the morning and celebrate major Indian festivals such as ganesh chaturthi, raksha bandhan, dassera, diwali, etc. my grandchildren are truly embedded in our culture.

The biggest festival in our house is Ganesh Chaturthi which is traditionally celebrated for 7 days followed by Gauri Poojan. Both my grand-daughters know the gayatri mantra and couple of ganapati aartis by heart.

Q: Many among our young adults dream about a successful and secure life in USA. What is your message or advice to them?

A: Life in USA is not easy. You have to work very hard to maintain a comfortable lifestyle. At present, US economy is in crisis and facing serious problems. On the

contrary, life in India is far better than USA. Your jobs are not secure and full of stress. For professionals, India is a better bet.

Q. Besides your mother, sister and other close relatives what is that you miss most in USA that you would like to enjoy in Mumbai presently?

A: What I love in USA is cleanliness, discipline, sense of time and most important patriotism.

What I miss is the warmth. Neighbours in India are ready to help each other which I notice at my mother's house, in USA that is lacking to some extent. Except my immediate neighbours, I have not spoken to anyone for the last 5 years. Therefore, my recent visit to India was full of joy and passion. The whole trip was a memorable one.

RKV: well, thank you so much for your candid and thought provoking ideas. I am sure each person who reads this will learn a lot from your experiences and take courage to take bold decisions as you have done so successfully. Your views should serve as inspiration to many young readers. Thank you, and hope we meet again.

प्रभुतरुणास देणग्या

❀ श्री. सुजन राणे यांजकडून रु. १०००/-
 ❀ सौ. निशा प्रदीप मानकर यांजकडून त्यांचे वडील कै. श्री. माधवराव गणपतराव धुरंधर यांच्या ५०व्या पुण्यतिथीनिमित्त (मृत्यू २२-०२-१९६०) रु. ५०१/-
 ❀ सौ. शिल्पा राणे-रॉडीगज यांच्याकडून वेबसाईटची वर्गणी रुपये ५००/-
 ❀ दि. ७-३-१० रोजी येणाऱ्या कै. सौ. शलाका शैलकुमार दळवी स्मृतिदनाप्रीत्यर्थ श्री. शैलकुमार एस्. दळवी याजकडून रु. ५००/-

अभिनंदन

❀ आमच्या लेखिका डॉ. सुमन नवलकर यांची नाटिका २१ फेब्रुवारी रोजी आकाशवाणी बालविभागात सादर झाली. एकूण चार रविवारी त्यांच्या नाटिका सादर होणार आहेत. अभिनंदन.

❀ पाठारे प्रभु चॅरिटीजच्या यावर्षीच्या सरस्वतीदरबारातील मानकऱ्यांच्या सत्कारसोहळ्याचे प्रमुख पाहुणे असलेल्या वास्तुशास्त्रज्ञ श्री. प्रकाश मानकरांना इन्स्टिट्यूट ऑफ इंडियन डिझायनर्सतर्फे (१२ फेब्रुवारी) झालेल्या महोत्सवात 'आऊटस्टँडींग अचिह्वमेंट इन इंटीरियर डिझायनिंग' अवॉर्ड बहाल केले गेले. महाराष्ट्राचे उपमुख्यमंत्री श्री. छगन भुजबळ यांच्या हस्ते हे मानपत्र आणि सन्मानचिन्ह प्रदान करण्यात आले. टाइम्स ऑफ इंडियाच्या पुरवणीत या सोहळ्याच्या छायाचित्रासह याची दखल घेण्यात आली. श्री प्रकाश मानकरांचे मनःपूर्वक अभिनंदन.

❀ अॅड. सौ. केतकी जयकर कायदेतज्ञ आहेतच. त्यांना आत्मविकास करणाऱ्या अध्यात्माची आणि त्यासाठी मंदिर देवस्थाने यांना भेट देण्याची आवड आहे. त्यांच्या समुपदेशनाच्या, कायदेव्यवहाराच्या कार्यात भेटलेल्या व्यक्तींवर त्यांनी 'बॅच ऑफ फ्लावर्स' हे पुस्तक लिहीले आहे. त्याचे ग्रँड हॉटेलमध्ये शानदार प्रकाशन ७ मार्च रोजी झाले. या प्रकाशनाचा शुभंकर योग विशेष उल्लेखनीय आहे. न्यायमूर्ती चंद्रचूड यांच्या हस्ते हे प्रकाशन झाले हा शुभंकर योगच. पण विशेष योग म्हणजे लेखिका, कार्यकर्त्या असणाऱ्या केतकींचा हा साठावा वाढदिवस! त्यांचे अभिनंदन. त्यांच्या सुखसमाधानी जीवनाची 'साठोत्तरी कहाणी'; 'सुफळ संपूर्ण होवो'; ही

परीक्षेतील सुयश

महाराष्ट्र राष्ट्रभाषा सभा, पुणे
राष्ट्रभाषा बालबोधिनी
 कु. अनुष्का आशीष नवलकर
 (प्रथम श्रेणी) ९० टक्के

पाठारे प्रभु चॅरिटीज

पाठारे प्रभु चॅरिटीज संस्थेतर्फे 'अधिक वैशाख मास' निमित्त श्री व्यंकटेश मंदिर, ठाकुरद्वार येथे खालीलप्रमाणे कार्यक्रम आयोजित करण्यात आले आहेत. सर्व भक्तजनांनी त्याचा लाभ घ्यावा अशी विनंती चॅरिटीजचे विश्वस्तमंडळ आणि अध्यक्ष श्री. अजित मो. विजयकर यांनी केली आहे.

१) सोमवार दिनांक-२६-२-२०१० स-७-३० ते दु. १२.३० वाजेपर्यंत- 'विष्णुयाग'
 २) शुक्रवार दिनांक ७-५-२०१० सायंकाळी ६ वाजता- 'हळदीकुंकू'
 ३) शनिवार दिनांक ८-५-२०१० सकाळी ८.०० ते दु. २.०० वाजेपर्यंत- 'अन्नकोट'.

कृपया भक्तजनांनी नैवेद्य आणून द्यावे.
 श्री. श्रीनिवास विनायक मोदगी ह्यांचे 'प्रवचन' वेळ सायंकाळी ६ वा.

४) रविवार दिनांक ९-५-२०१०
 'सामुदायिक आरती- सुवासिनींच्या हस्ते सायंकाळी ६.३० वाजता

कृपया प्रत्येक सुवासिनींनी स्वतःसाठी आरती किंवा निरांजन आणावे.

विशेष सूचना- ज्या भक्तजनांना 'विष्णुयाग'मध्ये सहभागी व्हावयाचे असेल त्यांनी श्री व्यंकटेश मंदिरातील पुजाऱ्यांकडे रु. १००/- (रुपये शंभर फक्त) वर्गणी जमा करून पोचपावती घ्यावी.

शुभेच्छा.

❀ 'महाराष्ट्र टाइम्स'ने 'व्हॅलन्टाइन डे'च्या निमित्ताने 'जब वुई मेट'या शीर्षकाखाली प्रथम भेटीबद्दलची पत्रे मागवली होती. हजार पत्रे आली. त्यातून नऊ निवडक पत्रे प्रसिद्ध झाली. त्यात श्री. गो. भ. आगासकर यांचे लक्षणीय पत्र निवडले गेले आणि १४ फेब्रुवारीच्या अंकात ते प्रसिद्ध झाले. अभिनंदन.

❀ सारस्वत बँकेत उच्च पदाधिकारी असलेल्या सौ. उर्वशी धराधर यांची आर्थिक नियोजन सांगणारी विस्तृत मुलाखत त्यांच्या छायाचित्रासह लोकसत्तेत प्रसिद्ध झाली. अभिनंदन.

❀ श्री. राजेश शरद तळपदे यांची नॅशनल विमेन्स क्रिकेट टीमचे प्रशिक्षक म्हणून नेमणूक झाली. पहिल्या मॅचमध्ये त्यांना यश लाभले. अभिनंदन.

❀ Mr. Yash Anand Talpade has been nominated as the best operations person for the year 2009 in 'Candid', an event management Company. Congratulations

JOGESHWARI RESORT**SANITORIUM**

Under ISHWARI & VIDYADHAR CHARITABLE TRUST No. 14, Divya Hilltop Cottages, Nangargaon, LONAVALA.

Fully furnished Double Bedroom Hall & Kitchen Units Equipped with Gas, Stove, Utensils and Refrigerators available on daily charge basis.

Special concessions available on request for Womens' and Children's Institutions, Aged, Disabled or for other justifiable reasons and medical certificates. Booking made on phone as below. Also available, at the Mumbai address, Wheel Chair, Walkers, Crutches, against refundable deposits only.

Trustees: PRAMILA & MADHUKAR TALPADE
 102, "PRIYA" Raviraj Oberoi Complex, SAB T. V. Lane,
 New Link Road, Andheri(W), Mumbai-400053.
 Tel.: 26303902/26303906 Mobile: 9821447675
 Booking Mobile: 09823884094/09422543614

बोर्ड ऑफ कंट्रोल प्रभुतरुणाच्या मालकीचे हे पत्र स्नेहेश प्रिंटर्स, ३२०-अ शाह अँड नाहर इंड. इस्टेट, अ-१, धनराज मिल कंपाऊंड, सीताराम जाधव मार्ग, लोअर परेल, मुंबई-१३ येथे छापून पारिजात बी-३, युनियन बँक एम्प्लॉईज को-ऑप. हौ. सोसायटी, पटेल इस्टेट, जोगेश्वरी (प.), मुंबई-४००१०२ येथून प्रसिद्ध केले. कार्यालय दूरध्वनी : ६७८ ०० ४४

प्रभुतरुणाची डायरी**जनन**

२७-१-१० निपुण प्रवीण नवलकर, कन्या, ठाणे
 ११-१-१० आलोक मिलींद व्यवहारकर, पुत्र, लंडन

नांदा सौख्यभरे

१४-१२-०९ श्री. अभिषेक योगेश रणजित कु. सेतुबाला हरिश्चंद्रसिंग झाला(आं. ज्ञातीय)
 २५-१२-०९ श्री. साहिल किशोर शहा कु. शीतल सुरेश तळपदे (आं. ज्ञातीय)
 २१-१-१० श्री. विक्रम सुनील जयकर कु. श्वेता सुधाकर शेटी (आं. ज्ञातीय)
 ७-२-१० श्री. चैतन्य गौरांग श्रीकृष्ण कीर्तिकर कु. मैथिली विजय गडकरी (आं. ज्ञातीय)

माणिक विवाहमहोत्सव

२५-२-१० सौ. संपदा (लेकेरी) आणि श्री. सतीश सुंदरराव कोठारे

मरण

३०-१२-०९ श्री. प्रदीप सदानंद जयकर,	वय ६३,	निकदवारी लेन
११-०१-१० श्री. योगेश यशवंत प्रभाकर	वय ७४,	मरोळ, अंधेरी
१९-०१-१० श्री. मुकुंद बाळाराम नवलकर	वय ८९,	विरार
१२-२-१० सौ. माधवी (हरिणी) विभाकर तळपदे	वय ६४,	माहीम
२५-२-१० श्रीमती विमल रमण देसाई	वय ८९,	चेंबूर
५-३-१० श्री. अशोक यशवंत व्यवहारकर	वय ६२,	वांद्रे
६-३-१० श्री. प्रभाकर शामराव मोरेश्वर धुरंधर	वय ९१,	चौपाटी
८-३-१० श्री. शरद रामराव मानकर,	वय ७८,	नवीवाडी

(पान ५ कॉलम ४ वरून)

सावंतवाडी, नंतर कुडाळ. सुट्टीचा दिवस असून सुद्धा आश्चर्य म्हणजे हायवेवर शून्य ट्रॅफिक होता. चौपट रंद आणि गुळगुळीत रस्ता आणि फक्त आमची व्हॅन धावतेय- तर इतक्यात मागून गोव्याच्या बाजूने एक फियाट आली आणि व्हॅनला ओव्हरटेक करून पुढे गेली. आत फक्त चालवणारा माणूस एकटाच होता. तो बाजूने पुढे जाताना वळून वळून आमच्याकडे पाहत होता. त्यामुळे त्याची फियाट पुढे गेल्यानंतर तो काय काय विचार करत असेल यावर आमची टिंगलबाजी सुरू झाली. हायवेचा हा भाग नुकताच बांधलेला होता. आजुबाजूच्या शेतांपेक्षा बराच वर होता. दोन्ही बाजूंनी भर घातल्यामुळे शेतापर्यंत उतार होता. अचानक कशी कोण जाणे; नुकतीच पुढे गेलेली फियाट आमच्या डोळ्यांसमोर रस्ता सोडून डावीकडे गेली, उतारावरून घरंगळत खाली गेली, शेतापर्यंत पोचल्यावर आणखी थोडे अंतर पुढे गेली आणि खाडकन् थांबली. कचकन् ब्रेक दाबून मी व्हॅन तर थांबवलीच; पण हायवेवरून दिसत होते की एका अरुंद तोंडाच्या विहिरीचा काठ तोडून ती फियाट आत उडी मारण्याच्या पवित्र्यात अडकली होती. शेतात काम करणारे लोक कोकणी भाषेत ओरडत तिथे जमा झाले. फियाटचे दार उघडले असते तर तो माणूस विहिरीतच पडला असता. मी व्हॅनमधून उतरून पळत गेले, बोलले तेव्हा लक्षात आले की तो माणूस

सावंतवाडीचा होता. तिथेच चालला होता. मी म्हटले की पोलिसांना कळवते, कुणाला निरोप द्यायचा का; तर तो फियाटमधूनच म्हणाला, 'सावंतवाडीच्या नगरध्यक्षांचा फोन नंबर लावा, त्यांना सांगा. ते माझे भाऊ आहेत.' मी म्हटले; 'सांगते.'

व्हॅन पुन्हा पुढे निघाल्यावर आमचा दोघींचा वाद! ती म्हणत होती की, 'डायरेक्ट कुडाळला चल, तिथून फोन करू.' मी म्हणत होते, 'तुला अडचणीत न आणता मी लवकर निरोप देते.' सावंतवाडीला पोचेपर्यंत अंधार झालाच. हायवेवर जकात नाक्याबाहेर मी व्हॅन उभी केली. एकटीच नाक्यावर जाऊन त्यांना म्हटले, 'नगराध्यक्षांना फोन लावून द्या.' त्यांच्याशी बोलत असताना सगळे कर्मचारी जमा झाले. नगराध्यक्ष म्हणाले, 'थॅक्स. तुम्ही कोण, कुठे जाताय? घरी या. मी म्हटले, 'मी मुंबईला जातेय, उशीर होईल. माझे नाव पेरीन बाटलीवाला.' एवढे स्वच्छ मराठी? तर जन्म पारशी कॉलनीतला आणि राहणे मुंबईतच! खपून गेली ही फेकाफेकी! यात कुणालाही कसलाही उपद्रव दिलेला नसल्यामुळे आजपर्यंत कधीही मला याबद्दल अपराधी वाटलेले नाही! तुमचे काय मत?

□